

VÉGH ATTILA

Terápia

*Tudom, maga most mindenéből
elveszettnek érzi magát.
Ezért jött hozzám.
Tanácsért, hogyan tovább. Lesz-e tovább.
Mondja, mit gondol a sorrendről?
Mi van előbb, a hogyan, vagy a lesz-e?
Ég és föld.
Ne siesse el a választ.
Különben is átlátok magán.
Persze nem vagyok rá büszke.
Tudja, milyen nehéz magukkal,
celofánlányekkel?
Sehol egy fókuszpont, tök homály,
nap mint nap.
Lélek mint lélek.
Na, ez a mint, pont ennyivel
vagyok én bölcsebb.
Hallgatom.
Azt mondja, baj van a szeretettel.
Végtelen, feketére lakkozott csúszdán suhan,
már túljutott élete felén,
de lelkén száradnak emlékei,
mert elvesztegeti önt a világ.
Szűkülő körökben tűnik el az élet,
mintha az omladozó kastélyban
sorra lekapcsolnák a villanyt,
már csak a toronyszobában ég,
ott ül maga, új könyvét írja,
franc tudja, minek, hiszen igazi
olvasói nincsenek, nem is voltak,
barátai öngyilkosok lettek vagy rákosok,
családja díszlet, teendők roncstelepe,
és amit átélt, saját lányát sem érdekli.
Gyűrűzik a sötét anyag.
Értem, mire gondol. Egy céltáblát látok,
a közepén szétcsattan egy tintásüveg.
Na, mutassa.
Á, csak egy kis hámsérülés, alig vérzik.
Mára ennyi. Most menjen szépen haza.
Folytassa a munkát.*